లైబ్రరీలో లవ్ ఎఫైర్స్

సాయంత్రం కొత్త పెళ్ళికూతురిలా తలదించుకుంది! శైలజ కాలేజీ నుంచి వచ్చాక, శుచిగా స్నానంచేసి - నెమిలి కంఠం రంగు సాటిన్ పరికిణి, ముబ్బురంగు మైసూరు సిల్కు జాకెట్టు, గులాబీ రంగు నైలాన్ వోణి ధరించి, మేడ రెండో అంతస్థులో హాలు బయట పడకకుర్చీలో కూర్చుని, ఆరోజు కాలేజీలైబ్రరీలో తెచ్చినపుస్తకాలు తిరగ వేయ నారంభించింది.

సాయంత్రపు చక్కని ఎండకు ఎదురింటి తెల్లని గోడలు స్వాగతం చెబుతున్నాయి, గార్డెన్‌లోని పూల మొక్కలు సంతోషం ప్రకటిస్తున్నాయి.

ఒక లావుపాటి పుస్తకం తిరుగవేస్తూ - శైలజ హటాత్తుగా ఆశ్చర్య చకితురాలైంది. ఆ పుస్తకంలో అడ్రసు లేని ఒక ప్రేమలేఖ ఆమెకంటబడింది, అందులో ఇలా వ్రాసిఉంది-

'రేపు సాయంత్రం సరిగ్గా ఆరు గంటల నల్భై అయిదు నిముషాలకు నువ్వు 'బీచి' ఒడ్డుకు రావాలి. కళ్ళల్లో కొవ్వు ఒత్తులు వెలిగించుకొని హృదయంలో ఆశాజ్యోతికి ఆము దాన్ని అర్పిస్తూ నీకోసం నిముషాలకు నమస్కారాలు చేస్తూ వుంటాను. మన ప్రేమ పరిణామం ఏదశలో ఉందో ఎరుక పర్చుకొని మన ఇద్దరి పెళ్ళికి గల అవకాశాలను స్వేచ్ఛగా చర్చించుకుందాము. నేను నీకొరకు బీచి ఒడ్డున - మూడు నీలి రంగు దీపాల స్తంభం క్రింద మునీశ్వరుడనై తపస్సు చేస్తూ వుంటాను. నువ్వు తప్పక రావాలి'.

నీటిలో గులకరాయి మునిగినంత నిశ్శబ్దంగా నవ్వుకుంది బి. ఏ. చదువుతూన్న శైలజ.

'ఈ ప్రేమలేఖ యీ లైబ్రరీ గ్రంథంలో ఎందుకున్నది? ఎవరైనా, ఎవరికోసమైనా వ్రాసి మర్చిపోయి యిందులో పెట్టారా? లేక, వాళ్ళిద్దరూ లైబ్రరీ పుస్తకాల ద్వారా ప్రేమలేఖల రవాణా ఏర్పాటు చేసికొన్నారా! అంతే జరిగి వుంటుంది. ఖర్మగాలి తనకి ఇవాళ యీ పుస్తకంమీదే మోజు పోవాలి. పాపం! ఆ ప్రియుడు తన ప్రేయసి యీ పుస్తకం తీసికుంటుందని ఊహించి, రేపు తప్పకుండా బీచి ఒడ్డుకు తనని కల్సికొనేందుకు ఒస్తుందని స్వర్గానికి మెట్లు లేని నిచ్చెనల్ని వేస్తూ వుంటాడు. కాని ఆమె ఎందు చేతనో పుస్తకం తీసికోవటంలో ఆలస్యం చేసింది. అని వార్య కారణాల వల్ల బహుశా యీ రోజు కాలేజీకే రాలేక పోయిందేమో! ఇప్పుడు తనేం చేయాలి?

ఆ ప్రశ్న తనలో ఉదయించే అగత్యమేముంది? ఆ ప్రేమ వ్యవహారంలో పానకంలో పుడక రీతిగా తనకీ జోక్యం ఎందుకు? రేపు కాకుంటే మరో రోజు కల్సుకుంటారు. తను ఏమీ ఎరగనట్టు యీ పుస్తకాన్ని రేపు కాలేజీ లైబ్రరీలో యిస్తేసరి! అంతేనా? అట్లా చేయటం బుద్ధిమంతుల లక్షణం! కాని అట్లా గప్‌చిప్‌గా వుండటం వల్ల – సంఘటనలో చలనం ఏముంటుంది? తను వాళ్ళ ప్రణయసీమలో అడుగు పెట్టాలి. వాళ్ళ ప్రేమవ్యవహారంలోకి జోక్యం కలిగించుకోవాలి. అప్పుడు పరిస్థితు లెట్లా మారుతుంటాయో పరికించాలి. అదే తనకు కాలక్షేపం! వాళ్ళిద్దరూ తన కాలేజీ స్టూడెంట్స్ అయి వుంటారు. ఎవరో! రేపు తెలుస్తుందిగా – ఆ ప్రణయ స్వరూపు డెవరో!'

ఆ రాత్రికూడా శైలజ ఆ ప్రేమలేఖని గురించీ ఆ ప్రేయసి ప్రియుళ్ళను గురించీ, రేపటి కార్యక్రమాన్ని గురించీ– చాలా సేపటివరకూ ఆలోచించింది. మొత్తంమీద అర్ధ రాత్రికి అరగంటముందే దృఢమైన నిర్ణయాని కొచ్చి, ఆ తర్వాత పట్టుపరుపుమీద బూరుగుదూది మెత్తటి దిండును కౌగిలించుకొని – మరునాడు ఉదయం కిటికీలోంచి సూర్య కిరణాలు దూసుకువచ్చి కనురెప్పల నునుపును తాకేవరకూ శైలజ నిద్రనుంచి లేవలేదు.

ఆ ఇంటికి శైలజ ఒక్కగా నొక్క కూతురు కావడం వల్ల బహు గారాబంగా పెరిగింది. చిన్నప్పటినుంచీ శైలజ తండ్రి వ్యాపారంలో 'ల' కారం పలికిస్తూ, ఆమెకు పూర్తి

స్వేచ్ఛ నివ్వడమే కాకుండా, విలాసాలకూ, వినోదాలకూ, కాలేజీ చదువుకు, 'ఎందుకు?' అన్న ప్రశ్న వేయకుండా డబ్బు సప్లయి చేస్తూ వుంటాడు. బాల్యంనుండి శైలజది ధైర్య సాహసాలకు నెలవైన బుర్ర. జీవితంలో ఎప్పుడో కాని తటస్థ పడని సంఘటనలపట్ల ఆమెకు అమితమైనఅభిలాష, ఇంటరెస్టు, మోజు! అల్లాంటి సమయాల్లో ఎటువంటి క్లిష్టపరిస్థితుల్లో కూడా ఎదుర్కొనే నేర్పూ, సామర్థ్యమూ - ఆమెలో ఉన్నాయి.

మరునాడు సాయంకాలం ప్రేమలేఖలో లిఖించినట్లుగానే శైలజ మంచి దీటుగా అలంకరించికుని బీచి ఒడ్డుకు వెళ్లింది. శైలజ సౌందర్యం-ఎత్తునుంచి పడే జలపాతమూ, చెట్టునవున్న మల్లెపువ్వుల సువాసనా, పచ్చిక బయళ్ళమీద పచార్లుచేసే ఎండమావులశోభ - వలె సహజమైనదికాదు. ఆమె అందం ఎక్కువభాగం, యార్డ్లీ పౌడరు, పాండ్స్‌స్నో, రాళ్ళ నెక్లెస్, విలువైన దుస్తులూ, ఆకర్షనీయమైన తలకట్టూ- వల్ల ద్విగుణీకృతమైనదే! ఆమె అందానికి రాణింపు నిజంగా ఆమె నేత్రాలే! ఆ నేత్రాల్లో - మగవాడి హృదయానికి నేరుగా క్లోరోఫారం తగిలించే శక్తి ఉన్నది. కాని చింతించవల్సిన విషయ మేమిటంటే, శైలజ తనలోని ఆ గొప్ప ఆకర్షణ గుర్తించలేదు.

సరిగ్గా సాయంత్రం ఆరుగంటల నలభై అయిదు నిమిషాలకు శైలజ బీచిలో మూడు నీలిరంగు దీపాల స్తంభం దగ్గరకు వెళ్ళింది. కొంచెం దూరాన్నుంచే - ఆ స్తంభం కింద

తపస్సు చేస్తూన్న ప్రేమ వ్యక్తిని తిలకించింది. పాలమీగడ లాంటి ఫారిన్ సిల్కు బుష్‌షర్టూ, సిమ్మెంటురంగు గాబర్డిన్ ప్యాంటూ ధరించి, దేవ్ ఆనంద్ తలకట్టు సైజులో క్రాపింగు సరిదిద్దుకొని – నవీన నాగరికతకు నిదర్శనంగా నిల్చిన ఆ యువకుడు ఆమె లేత హృదయములో రబ్బర్‌స్టాంపు ముద్ర లాగ హత్తుకొని పోయాడు. ప్రథమ వీక్షణంలోనే – అతని అందచందాలను అంచనావేసి, టాయిలెట్ బాక్సులో పౌడరు డబ్బాని అదుముకున్నట్టుగా మనస్సులో అదుముకుంది.

'అబ్బా! ఎంత బావున్నాడు?' అనుకున్నాయి పేశలత్వం పుణికిపుచ్చుకున్న పెదవులు. నీలిరంగు కాంతిక్రింద నిలబడి అతనుచుట్టూ చూస్తున్నాడు – మనస్సులోని మొగలి పువ్వుకోసం.

అతనిచెంతకు పోవటానికి శైలజకాళ్ళు అనుమతి పత్రాన్ని దయచేయలేదు. అతనితో మాట్లాడేందుకు మనస్సు సిగ్గుతో ఎదురు తిరిగింది. అతను తనకేసి చూడమని – ఆమె మనస్సులో దీనంగా దరఖాస్తు పెట్టుకున్నది. 'మా ఆఫీసులో ఇప్పుడేం ఉద్యోగాలు లేవు' అని అధికారి ఆఫీసుచుట్టూ మూగిన నిరుద్యోగుల్ని నిర్దాక్షిణ్యంగా చీత్కారించినట్టుగా, అతను తననికూడా చీత్కారిస్తాడేమోనని భయపడింది శైలజ.

కాని అతను ఆమెకేసి చూశాడు.

అతను ఆమెకేసి చూస్తున్నప్పుడు–ఆమెకళ్ళు మొగ్గలు తొడిగింది. కళ్ళు సిగ్గుతెరల్లో ఇరుక్కున్నాయి. చెక్కిళ్ళు చలిజ్వరం వచ్చినట్టుగా ఒణికాయి. పెదాలు పట్టుదప్పి ముడు

చుకుపోయాయి. కాని ఆమెలోని యీ భావ విప్లవాన్ని అతను గుర్తించలేదు. తన ప్రియురాలి రాకకోసం—పిచ్చిగా ఎదురుచూస్తో, కాకతాళీయంగా — ఆమెకేసి చూశాడు! అంతే! అతని చూపువెనక కోర్కె గోడకట్టుకోలేదు.

శైలజ హృదయం—రాతిని తాకిన నీటిఅలలాగైంది. అతనిమనస్సుకు బేడీలు తన అందంతో వేద్దామనే ఆవేశంతో వచ్చిన ఆమె అందాన్ని అతను గడ్డిపోచపగిది తృణీకరించటం జరిగింది. అంతకంటె అవజ్ఞ ఏముంది—తన సౌందర్యం మగవాడికుండెకు గాలమని గర్వించే కన్యకు?

అతని ప్రేయసి రాలేదు.

అతనిలో నిట్టూర్పులు బుసలుపెట్టినయ్. నిరాశ ముఖాన్ని చిటపటలాడించింది. ఏడుగంటల ఇరవై నిముషాలకు 'ఆమె ఇంకరాదు' అని మనస్సులో కన్నీళ్లుకార్చాడు. ఆ తర్వాత కొలది నిముషాలకే అతను ప్యాంట్ జేబుల్లో అర చేతులు పెట్టుకొని, ఎంబాసెడర్ బూటుతో ఇసుక రేణువుల్ని కసిగా తన్నుకుంటూ, పెదాలను కొరుక్కుంటూ, క్రాపింగు ముక్కను అంటుకోవాలని తహతహలాడుతూండగా – ఇంటి ముఖం పట్టాడు.

కొండచివర ఎక్కికూర్చున్న ఆశలు కొండ క్రిందికి దిగిరాగా – శైలజ దిగాలుపడ్డ ముఖంతో ఇల్లు చేరుకుంది. అతనిదృష్టిని బంధించలేని—తన సౌందర్యంమీద ఆమెకెంతో అలుక ఏర్పడింది. నిలువుటద్దమూ, రాళ్ల నెక్లెస్, ఏంజెల్సు

పౌడరూ, షిఫాన్ చీరా—ఆ క్షణంలో అన్నీ శత్రువులై, వెక్కిరించినట్లుగా తోచినయ్.

కాని ఆమె అంతటితో మనస్సుపై చల్లనినీళ్లు చల్లుకోలేదు. మెర్క్యూరీ లైటు కాంతిలా కోర్కె వెలుగుతూంటే—పురుగులు ముసిరినట్టుగా ఆలోచనలు ముసిరినయ్. అందులో ఒక ఆలోచన చీకట్లో అగ్గిపుల్ల వెలిగించినట్లుగా—మనస్సులో వెలిగింది. వెంటనే టేబుల్ ముందు కూర్చుని తెల్లని కాగితం మీద ఇలా వ్రాసింది:

'—నిన్న మీ లేఖప్రకారం మిమ్మల్ని కల్సుకోలేనందుకు లక్ష క్షమాపణల్ని చెప్పుకుంటున్నాను. అవకాశాలన్నీ జారిపోయి—పరిస్థితులు ప్రమాదభరితాలై త్రాచుపాముల్లా కాళ్లకు చుట్టుకోగా, మిమ్మల్ని నిరాశతో నిలబెట్టాల్సివచ్చింది. రేపు మీరు తప్పకుండా సాయంత్రం ఆరుగంటల నలభై ఐదు నిముషాలకు పార్కులోకి రావాల్సింది. పార్కులోని రీడింగు రూమ్ వెనుకగల ఫౌంటెన్ ముందు బెంచీమీద నేను మీకోసం మనస్సంతా కళ్లుచేసికొని ఎదురుచూస్తూవుంటాను. మన ప్రేమపురాణంలో పుటలు పెంచుదాం. తప్పకుండా వస్తారు గదూ!!'

శైలజ ఆ లేఖను ఆ లైబ్రరీ పుస్తకంలో పెట్టి, ఆపుస్తకాన్ని మరునాడు లైబ్రరీలో యథాస్థానంలో పెట్టింది.

*

ఆ మరుసటిరోజు శైలజ మధ్యాహ్నం కాలేజీకి వెళ్లడం మానివేసి—పెళ్ళిచూపులకోసం తయారైన పెళ్ళికాని పిల్లలాగ

తయారై, సాయంత్రం ఆరుగంటల నలభై అయిదు నిమిషాలకు పార్కులోని రీడింగురూమ్ వెనుకగల ఫౌంటెన్ ముందు బెంచీ మీద విరహోత్కంఠితలాగ ఎదురుచూడ నారంభించింది.

మునిమాపు ముందడుగు వేయటంతో — పార్కులోని విద్యుద్దీపాలు పరిపాలన మొదలెట్టాయి. ఆ కాంతిలో పార్కులోని పూలచెట్లు—కల్యాణమంటపం చుట్టూ చేరిన ముత్తైదువుల వలె కళకళలాడినయ్.

పార్కు బెంచీమీద పచ్చలైటు క్రింద పసందైన పిల్ల కూర్చొని ఉండటం—ఆ పార్కులో ఒక పండుగ లాగైంది. అందరిచూపులూ అటే మళ్ళాయి. అందరి హృదయాలూ ఒక్కలాగే చలించాయి. అందరూ ఆమె కూర్చున్న బెంచీ మీదుగానే గాలి పీల్చుకున్నారు.

లేఖలో లిఖించిన పుణ్యకాలం జరిగిపోయింది. కాని ఆమెకోరిన ప్రియుడు రాలేదు.

శైలజ విప్రలబ్ధయైనది.

శీతాకాలం సీసాలోని కొబ్బరినూనె చలికి గడ్డకట్టుకు పోయినట్టుగా—నిరాశతో ఆమె ముఖం బిగుసుకపోయింది. తెలుపూ నీలంమధ్య ఎరుపుకుమల్లే—ఏడ్పూ, నవ్వుకూమధ్య కోపం ఆమెలో ద్యోతకమవుతూంది. అతను రాలేదేలన్న అనుమానమూ, తను పరాయి పురుషుడికోసం వెళ్ళటం, ఈ వయస్సులో పరితపించటమేమిటన్న అభిమానమూ, తను నీచంగా మోసపోయిందేమోనన్న ఆవేశమూ - ఆమెను బెంచీమీద కూర్చోబెట్టిన బొమ్మలాగ మార్చాయి.

కొలనుకొండ రాయిలాంటి ముఖంగల ఒక యువకుడు ముందు మూడుపళ్ళు మనిషి అందాన్ని చాటుతూ వుండగా, చొక్కా కాలరు మాటిమాటికీ సర్దుకుంటూ, ఇనుపకడ్డీలాంటి కోర్కెల్ని కళ్ళలో కనబరుస్తూ - పదేపదే ఆమె కూర్చున్న పార్కు బెంచీచుట్టూ ప్రదక్షిణలు చేయనారంభించాడు. అతన్ని మొదట్లో గమనించకపోయినా - కొంతసేపటికి అతనెందుకు అట్లా వికారాలు పొందుతున్నాడో శైలజ గ్రహించింది. వెంటనే ఆమె ముఖం ఓవర్ ఎక్స్పోజుడు ఫోటోలాగైంది.

'ఎంత ఘోరం జరిగింది? తను యింత ముచ్చటపడీ వ్రాసిన లేఖ ప్రేమ కోరిన ప్రియుడికి చేరలేదు. నిన్న ఆ లేఖను ఆ పుస్తకంలోంచి యీ ప్రబుద్ధుడు కాలేజీ లైబ్రరీలో కాజేశాడన్నమాట. ఖర్మగాలి ఆ పుస్తకం యీ పరీక్షింద్రుని పాలిటి పడాలి! అపచారం జరిగిపోయింది. తన ఎత్తు కుదరలేదు. ప్రణయ జీవితంలో పెట్టుకున్న ఆశలు క్రుంగిపోయినయ్. ఇప్పుడేం చేయాలి! ఈ పబ్లిక్ పార్కులో, ఇంతమంది మనుషులు తిరిగే సందడిలో అతను సాహసించి తన సరసన కూర్చుని సరాగాలు మొదలెట్టడుగదా! ఛి ఛీ! తను వేసుకున్న ప్లాను ప్రమాదానికి దారితీసింది. ఈ ప్రమాదాన్నుంచి పరువుగా బయటపడే సులభమార్గమేమిటి? అతను ఏ సాహసానికీ దిగకమునుపే ఇక్కణ్నుంచి పారిపోవటమే మేలు -' అనుకున్నదై శైలజ పార్కు బెంచీమీద గండుచీమ కుట్టినట్టుగా లేచింది.

సెక్సు పత్రికల్లో చాటుగా బొమ్మలు చూసికొని స్త్రీ మీద వాంఛని పటుతరం చేసికొన్న ఆ కొలనుకొండ రాయి లాంటి యువకుడు ఆమె కెదురుగా నిలిచాడు. చిరునవ్వుల మాలను ఎత్తి పట్టుకొని.

శైలజలో పిచ్చి ధైర్యం హెచ్చుకాగా, ఉక్రోషం రెచ్చిపోగా, ముఖం ప్రక్కగా పెట్టి – పరుగెత్తింది పార్కు బైటకు. అంతవరకూ ఆ యువకుడు నిస్సిగ్గుగా వెంటబడ్డాడు. ఆపైన శైలజ సిటీబస్సు అందుకొని–ఏడుకొండల వెంకన్నను ఏడుమార్లు తలుచుకుంది.

కొలనుకొండరాయి రోడ్డు ప్రక్క మైలురాయిలాగ నిలబడిపోయింది.

శైలజ ఇంటికెళ్లి మూడు గ్లాసులు మంచినీళ్ళుత్రాగి–'ఇట్లాంటి బుద్ధితక్కువ పనికిపోయి – ప్రమాదంలో ఎన్నడూ ఇరుక్కోరాదు' అనుకుంది.

*

ఆ మరునాడు పగలు పన్నెండు గంటల ప్రాంతాన కాలేజీ ప్రిన్సిపాలు ఏదో పుస్తకంకోసం కాలేజీ లైబ్రరీ అంతా కసిగా తిరగవేస్తూ వుండగా ఒక లావుపాటి పుస్తకం లోంచి ఒక ప్రేమలేఖ జారి క్రిందపడింది. ఆ లేఖను తీసి ఆయన సొంతం చదువుకున్నాడు. అందులో ఇలా వ్రాసిఉంది:

'—అత్యవసర పరిస్థితులు గొంతుమీద తిష్ఠవేసికొని వూపిరిసలుపనివ్వక పోవడంవల్ల – నిన్న పార్కుకు నువ్వు ఆహ్వానించిన ప్రకారం రాజాలక పోయాను. ఈ దీనుడి

క్షమాపణల్ని అంగీకరించవలయును. రేపు సాయంత్రం ఆరు గంటల ఇరవై నిమిషములకు నువ్వు తప్పకుండా ప్లాజా థియేటర్‌కు రావాలి. సినీమా కులాసాగాచూస్తూ, ఎన్ని ప్రేమ విషయాలనైనా ఖుషీగా మాట్లాడుకుందాం. ప్లాజా థియేటర్ గేటువద్ద పొగాకురంగు ఉలెన్ ప్యాంటూ, వైట్ షార్క్‌స్కిన్ బుష్‌షర్టూ వేసికొని-నీకోసం ప్రతి నిముషమూ ఒక యుగముగా నిరీక్షిస్తూ వుంటాను. తప్పకుండా రావాలి.

ఆ లేఖ చదవగానే ప్రిన్సిపాలుగారి కనుబొమలు ఎగిరి గంతేశాయి. ఆయన కళ్ళజోడు పైకీ క్రిందికీ కదులాడింది. క్రింది పెదాన్ని పై పంటితో నొక్కిపట్టి – 'ఎంత విపరీతం? కాలేజీ లైబ్రరీలో లవ్ ఎఫెయిర్సా? లైబ్రరీ పుస్తకాలు లవ్ లెటర్సు మార్పిడికి ఉపయోగపడుతన్నాయా? ఛి ఛీ! విద్యార్థిలోకం ఎంత నీచస్థితికి దిగజారింది. శ్రద్ధగా చదివి, పరీక్షల్లో ఫస్టుమార్కులు తెచ్చుకుందామనే పట్టుదల ఒక్కడికీ ఉంటేనా? కాలేజీ ఆవరణలో అడుగెట్టగానే వీళ్ళకు ప్రేమగాలి ఆవరిస్తుంది. చూడగా చూడగా కాలేజీలు లవ్ ఎఫెయిర్స్‌కు నిలయాలుగానీ, విద్యాలయాలు కావు. అంద మైన అమ్మాయిని చూడగానే ప్రతివిద్యార్థి హృదయంలోనూ కోర్కెలు లతలుగాసాగి పువ్వులుగా పరిణమిస్తాయి. ఆ పువుల్ని మాలగా అల్లి ఆ అమ్మాయి మెడలో అలంకరించాలని తహ తహ. 'తాను ఇంటిదగ్గర తండ్రి సంపాదనమీద చదువు తున్నాడు. ఆ చదువుకు న్యాయం చేకూర్చాలి. ఇప్పుడు బాగా చదివి పరీక్షల్లో ఫస్టుమార్కులు తెచ్చుకుంటేనే—

భవిష్యత్తులో గొప్ప ఉద్యోగాన్ని సంపాదించుకోగలుగుతాడు. ఆపైన జీవితం సుఖంగా వెళ్ళమారుతుంది—'అనే ముందు ఆలోచన ఒక్కళ్ళకున్నదీ! పాపం తల్లిదండ్రులు ఎన్నో ఆశ లతో, ఆశయాలతో డబ్బు ఖర్చుపడి కాలేజీలకు పంపిస్తే — వీళ్ళు ఇక్కడ పలుపుతాడు తెంపుకున్న కోడెదూడల్లాగ విచ్చలవిడిగా విహరిస్తూ తమ ధర్మాన్ని, కర్తవ్యాన్ని మర్చి పోతారు. ఇట్లాంటి విషయాలను ఎప్పటికప్పుడు ప్రతిఘటిస్తూ వుండాలి. ఎలాటిపరిస్థితుల్లోనూ ఇట్లాంటి అల్లరిపనుల్ని సహించరాదు. ఈ లేఖ వ్రాసిన ఆకతాయి వెధవ ఎవ్వరో కళ్ళారాజూసి, కాళ్ళకు సంకెళ్ళు వేయాలి. ఎల్లుండి కాలేజీలో అడుగుపెట్టకుండా కొన్నాళ్ళపాటు డిస్‌మిస్ చేయాలి. మొక్క నాటగానే దానికి రోజూనీళ్లుపోస్తూవుండాలి. అశ్రద్ధచేస్తే, అది కొన్నాళ్ళకు ఎండిపోతుంది. ఎందుకూ పనికిరాకుండా పోతుంది. ఈవిద్యార్థులూ అంతే! వీళ్ళను ఎప్పుడూపర్యవేక్షిస్తూవుండాలి. ఎప్పటికప్పుడు తప్పుచేసినప్పుడల్లా, నిర్దయగా దండించాలి. లేకుంటే యీ వెధవలు పబ్లిక్ రోమాన్సు కాలేజీలో మొద లెడతారు. కాలేజీ అప్రతిష్ఠపాలవుతుంది. ఆ వెధవ ఎంత ఉన్నత కుటుంబానికి చెందినవాడైనా, ఎంత ఆఫీసరు కొడు కైనా—రేపు సినిమాహాలుదగ్గరచూసి తగినచర్య తీసికోవా ల్సిందే—'అట్లా ప్రిన్సిపాలుగారు గాఢంగా నిర్ణయించుకున్నారు.

ఆ కాలేజీ ప్రిన్సిపాలు—డిసిప్లెన్ విషయంలో ఇనుప దూలంలాంటి మనిషి. కాలేజీలో అబ్బాయిలు అమ్మాయిల పైన ఎట్లాంటి పిచ్చిచేష్టలు చేయకుండా ఆయన ఎంతో

జాగ్రత్తగా పరిపాలన సాగిస్తున్న సంగతి ఆనగర ప్రజలకు పెక్కు సంఘటనలద్వారా సువిదితము. ఒకసారి అమ్మాయిలు మేడ మెట్లెక్కుతూన్నప్పుడు వీళ్ళ వెనుకే జఘనసౌందర్యాన్ని అంచనావేస్తూ నడుస్తూన్న ముగ్గురబ్బాయిలకు ఆయన మూడుపదులు ముప్పైరూపాయలు ఫైనుగా విధించాడు. ఇంకొకసారి క్లాసులో లెక్చరరు పాఠం చెబుతూండగా అమ్మాయిల బెంచీవెనుక బెంచీలోకూర్చున్న యిద్దరు విద్యార్థులకు—అమ్మాయిల మెత్తని పాదాలను తమ మొద్దు పాదాలతో మొరటుగా తొక్కిన నేరానికి మూడుమాసాలు కాలేజిముఖం చూసే ప్రాప్తం లేకుండా, ఆయన శిక్ష విధించాడు. మరొకసారి ఒక అమ్మాయి జడలోని గులాబిపువ్వు, నేర్పుగాతీసి, మూడుసార్లు ముద్దుపెట్టుకొని మళ్ళీ ఆ పువ్వును ఆ అమ్మాయిజడలో తురిమినతప్పుకు - ఓవిద్యార్థికి యాభై రూపాయలు జరిమానా విధించబడింది. అట్లాంటివి ఎన్నో చర్యలు గతంలో ఆయన తీసికున్నాడు—అబ్బాయిలఅల్లరను గురించి.

మరునాడు సాయంత్రం ఆరుగంటల ఇరవై నిముషాలకు ప్రిన్సిపాలుగారు ప్లాజాథియేటరు గేటుదగ్గరకు హాజరయ్యారు. ఆ గేటుదగ్గర పొగాకురంగు ఉలెన్‌ప్యాంటు, వైట్ షార్క్‌స్కిన్ బుష్‌షర్టూ వేసికుని - ప్రియురాలి రాక కోసం నిముషం యుగముగా నిరీక్షిస్తూన్న ఒక యువకుడు ఆయన కంటబట్టాడు. అతన్ని చూడగానే ప్రిన్సిపాలుగారి ముఖం ఆశ్చర్యమూ, కోపోద్రేకమూ, జుగుప్సతో - గంభీరమైంది.

అతను ప్రిన్సిపాలుగారి పెద్దకొడుకు.

'ఓరి వెధవా! నువ్వట్రా! మైనర్ వెళ్ళిందో లేదో అప్పుడే ప్రియురాలు కావాల్సి వచ్చిందా? చచ్చుపీనుగా! ఇంటర్ మీడియేట్ ప్యాసుకావటానికి మూడేళ్ళు పట్టిందిగానీ ప్రేమవిషయాలు, ఖుషీగా మాట్లాడతావా? ఎంత హెచ్చిపోయావు?' అనుకున్నాడు ప్రిన్సిపాలు అబ్బాయిని చూసి.

తండ్రిని, మూడుగజాలముందు చూసి—ఖడ్గమృగాన్ని చూసి పిల్లవాడు పరుగెత్తినట్టుగా, ఆ యువకుడు పరుగెత్తాడు మనుషులమధ్యగా.

ప్రిన్సిపాలుగారు ప్లాజాథియేటరుముందు నిలబెట్టిన రాతి బొమ్మలాగ నిలబడిపోయాడు.

☆